

1. Copia senceres totes les oracions subordinades que hi ha en aquests fragments de la novel·la *La història d'Edgar Sawtelle* de David Wroblewski i digues de quin tipus són:

Text A)

Fa calor a dalt. Volem dormir aquí perquè hi passa l'aire.

Quan li va semblar que feia estona que la casa estava silenciosa, no es va poder aguantar més, es va asseure, va obrir la porta i es va asseure a fora. L'Almodine va intentar seguir-lo, però ell es va afanyar a tancar la porta. De vegades la gossa sabia obrir-la posant les urpes a la part inferior, però ell la va tranquil·litzar i li va clavar la mirada al damunt fins que va saber que l'havia entès. Després es va dirigir cap al parterre de flors de sota la finestra de la cuina, va aixecar una bossa de pa que hi havia entre les fulles allargades i verdes dels lliris blaus, va travessar l'hort i va omplir el plat amb pinso que havia guardat dins la bossa. Després es va asseure als graons del porxo, repenjant-se al travessar de la porta, i es va esperar. Finalment, va alçar la mirada cap als estels.

Text B)

De cop i volta, va sentir la necessitat de tocar alguna cosa, alguna cosa que fos prou sòlida per confirmar-li que no era cap somni. Trontollant, es va dirigir cap al graner. Va passar el palmell de la mà pels taulers del revestiment exterior. Una esberla li va pessigar la pell i se li va clavar a la base del dit gros. Va sentir una punxada breu, intensa i, sens dubte, real.

Va fer una ullada al seu entorn. La figura sota la pluja s'havia girat i l'observava.

De nou es va concentrar en el graner, i aquest cop el va examinar amb detall i desesperació. Amb la punta dels dits, va resseguir la frontissa de ferro rovellada de la porta i les esclotxes irregulars que hi havia entre els taulons, on les ombres eren tan ben definides com la línia que partia la lluna. Sabia que si s'esperava prou estona veuria coses extraordinàries; fantàstiques, inexplicables, dels somnis, però pertot on mirava trobava coses extraordinàries. Fusta pintada. Ferro picat. Aigua que li regalimava per la cara cap a terra, cada gota d'un recorregut tan reduït per la perspectiva que semblava que no es movia i que s'encongia fins que tocava a terra.

